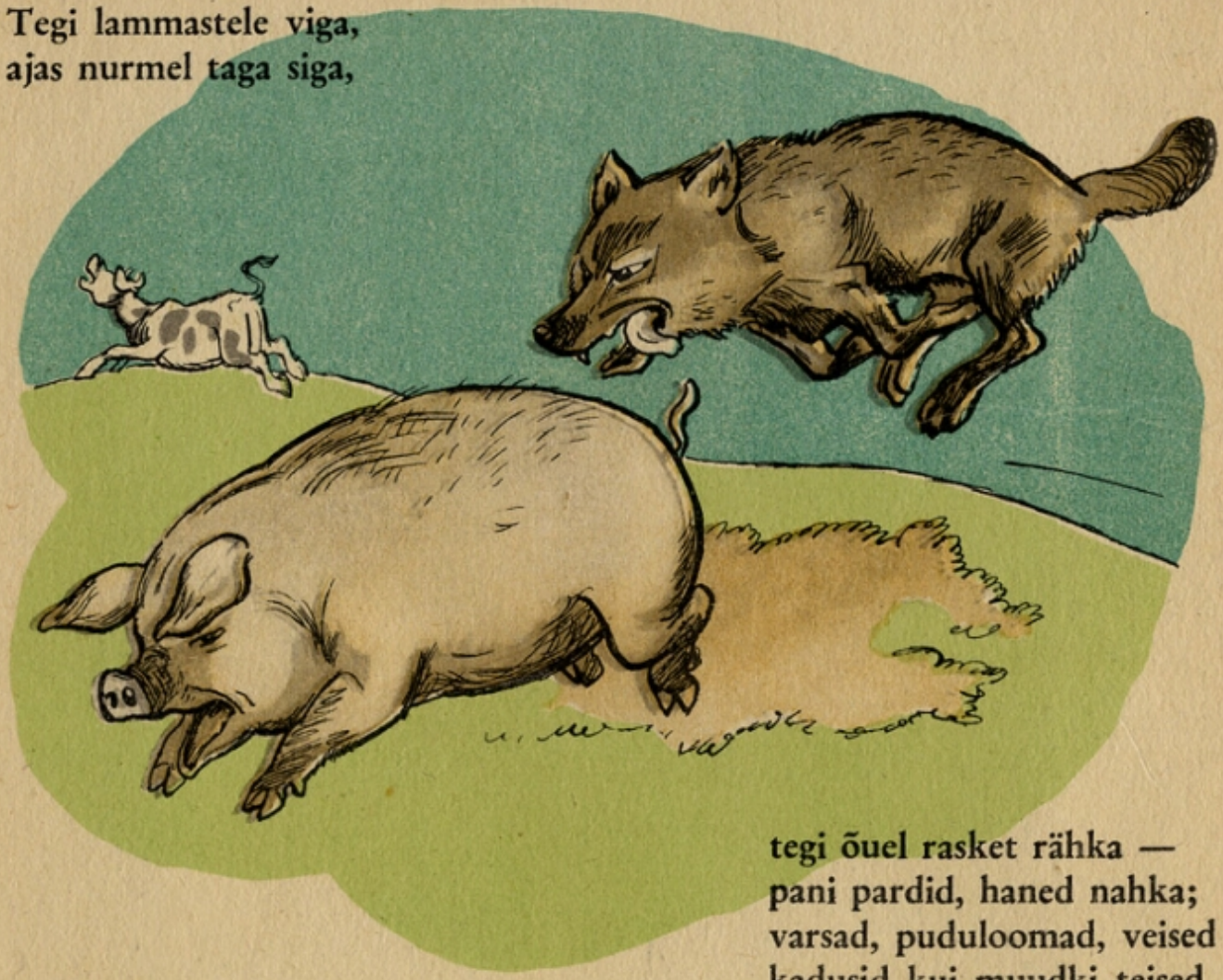
Mehed said nii nina pika,
hunt käis muudkui murdmas ikka.
Tegi lammastele viga,
ajas nurmel taga siga,

tegi õuel rasket rähka —
pani pardid, haned nahka;
varsad, puduloomad, veised
kadusid kui muudki teised.

Tooma peres kasvamas
oli väike, tubli Jass,
vana Tooma silmatera,
nobe, virk kui lõngakera.
Oskas vilistada hästi,
tegi ruttu kõik, mis kästi.
Vahel tegi käigu suure —
liikus kopli karja juure.

Väike Jass kui murumari,
aga suur on tema kari,
loetelu õige pikk:
halli habemega sikk,
kitse-köötsak, lehma-luu,
mõni vasikas või muu,
vaikne lammas, kuri sõnn
ja veel mõni utepõnn,
siis veel väike põrsanäss . . .
Seda karja vaatas Jass.